28 Αυγούστου 2013

Παράκληση στο μοναστήρι

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Ο ήλιος στέκει ακόμα ψηλά καμαρωτός με μία υποψία φυγής από τον καταγάλανο ουρανό όταν η καμπάνα θα καλέσει τους μοναχούς στο καθολικό για τον εσπερινό και την παράκληση της Παναγίας.

Δεκαπενταύγουστος. Δεκαπέντε ημέρες νηστείας -τροφών και κακών συνηθειών- που αναγεννούν την κουρασμένη μας καθημερινότητα. Οι παρακλήσεις της Παναγίας έρχονται για να μας ενδυναμώσουν φέρνοντας στην ζωή μας και πάλι το φως της Αληθείας, καθώς την παρακαλούμε: «...λάμψον μοι το φως το χαρμόσυνον».

Η Παναγία μας ως μητέρα όλων των ανθρώπων έχει την μέριμνα και την έννοια για την πνευματική μας πρόοδο και τελείωση. Δεν είναι τυχαίο ότι στην Ορθόδοξη Ελλάδα μας οι ναοί κατά τα απογεύματα του Αυγούστου γεμίζουν ανθρώπους που με πίστη και λαχτάρα αναφωνούν προς την Θεοτόκο Μαρία:«...ελπίς απηλπισμένων, ασθενών συμμαχία, θλιβομένων χαρά και αντίληψις...διάσωσον, από κινδύνων, τούς δούλους σου...από πάσης ανάγκης, θλίψεως και νόσου και βλάβης με λύτρωσαι...».

Όπως λοιπόν και στις ενορίες έτσι και στο μοναστήρι αρχίζουν να καταφτάνουν πιστοί προσκυνητές άλλοι από κοντά και άλλοι από μακριά την καθορισμένη ώρα της ακολουθίας. Όλοι έρχονται ευλαβικά για να καταθέσουν στην Μητέρα τους την αγωνία τους για το αύριο, τα βάσανά τους, την στεναχώρια τους, τον πόνο τους, την ευχαριστία τους, την δοξολογία τους, το δάκρυ τους.

Άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι βάζουν μία βαθιά μετάνοια πριν ασπαστούν την θαυματουργική της εικόνα, πριν αγγίξουν με τα χείλη τους την χαριτωμένη μορφή της, πριν οσφρανθούν με την καρδιά τους το μητρικό της άγγιγμα, πριν ακούσουν την θεάρεστη σιωπή της.

Η ακολουθία συνεχίζεται. Τελειώνει ο εσπερινός και αρχίζει πλέον η παράκληση. Τί φοβερά λόγια, τί όμορφες μελωδίες; Ο βυζαντινός χορός των μοναχών δεν σε αφήνει να ξεφύγεις σε ανούσιες φαντασίες και λογισμούς. Όλοι είναι προσηλωμένοι στο κείμενο της παράκλησης, στην εικόνα της Παναγίας, στην ευχή: «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς».

Κάθε λέξη, κάθε φθόγγος και πιο κοντά στο βλέμμα της Μεσίτριά μας. Μάτια βουρκωμένα καθώς σιγοψέλνουν μαζί με τους μοναχούς το: «Διάσωσον, από κινδύνων, τους δούλους σου, Θεοτόκε...». Μικρά παιδάκια ντυμένα όμορφα καθισμένα στα σκαλιά του τέμπλου κοιτούν και ακούν με έκπληξη τα δρώμενα.

Ο εφημέριος ντυμένος με μία απλή ιερατική στολή στέκεται μέσα στο ιερό βήμα όρθιος-ακίνητος- κρατώντας στα χέρια του χαρτάκια με τα ονόματα που του δόθηκαν για μνημόνευση.

Όλα θυμίζουν κάτι «άλλο», κάτι «έξω» από τον κόσμο. Όλα θυμίζουν κάτι διαφορετικό από την καθημερινότητα. Όλα προδίδουν την παρουσία της Παναγίας, την θαλπωρή της Χάρης της, την αναπάντεχη ευωδία της καθαρότητάς της.

Ο χορός των πατέρων ξαφνικά... πνίγεται από το ξέσπασμα των πιστών που πλέον με μία φωνή δοξολογική ψέλνουν το: «Άξιον εστίν ως αληθώς....».

Ο εφημέριος αρχίζει να θυμιάζει το ναό. Ο μοναχοί βλέποντας τον πόθο των πιστών να υμνήσουν την Παναγία σταματούν. Κοιτούν σαστισμένη την πίστη των ανθρώπων. Άνθρωποι του μεροκάματου, άνθρωποι του μόχθου, οικογενειάρχες, δεν μπορούν πλέον να συγκρατήσουν τον πόθο τους, την αγάπη τους για την Παρθένο και γι’ αυτό ο καθένας με τα χείλη του και την καρδιά του λέγει: «Ψάλλομεν προθύμως σοι την ωδήν, νυν τη πανυμνήτω, Θεοτόκω χαρμονικώς...».

Κάποιοι προσκυνητές που τώρα καταφτάνουν στο μοναστήρι μένουν εκστατικοί με

αυτά που ακούν, με αυτά που υποψιάζονται ότι θα αντικρύσουν καθώς θα ανοίξουν την πόρτα του καθολικού και θα εισέλθουν και αυτοί σε αυτό το πνευματικό πανηγύρι.

Τα κεριά στα μανουάλια καίνε. Η ζέστη δεν βοηθά την κατάσταση. Ο μοναχός που έχει το διακόνημα να προσέχει τα μανουάλια δεν βρίσκεται εκεί. Μα πώς να βρίσκεται εκεί; Είναι και αυτός μέσα στο καθολικό, έγινε και ο ίδιος μία λαμπάδα προσευχής και δοξολογίας στον Πανάγαθο Θεό που μας χάρισε μία τέτοια Μάνα. Όλοι μοιάζουν σαν κεριά που καίνε για λύτρωση, που καίνε με μετάνοια, με ταπείνωση, με αγάπη προς όλους…

Τα μεγαλυνάρια τελειώνουν. Σιωπή. Μία βαθιά, γέρικη και επιβλητική φωνή ξεπροβάλει λέγοντας το τρισάγιο. Προσπαθείς να δεις ποιος είναι. Διαπιστώνεις ότι τα λόγια βγάνουν από μία καμπουριασμένη φιγούρα που κρύβεται στις σκιές…ένας μεγαλόσχημος κάτασπρος μοναχός κουρνιασμένος μέσα στο παλιό του ράσο.

Ο εφημέριος λέγει την εκτενή δέηση και έπειτα την απόλυση. Πριν το «Δι’ ευχών…» όμως θα ακουστεί το συγκλονιστικό: «Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τω χωρίω, κηδεύσατε μου το σώμα, και συ, Υιέ και Θεέ μου, παράλαβέ μου το πνεύμα».

Ο εφημέριος δεν μπαίνει μέσα στο ιερό βήμα, μένει ακίνητος-κοκαλωμένος στην ωραία πύλη και…βουρκώνει καθώς βλέπει τα μικρά παιδάκια να κάνουν μετάνοιες, γυναίκες και άνδρες να γονατίζουν και την εικόνα της Μεγαλόχαρης να κυκλώνεται από βλέμματα πόνου και μετάνοιας, χαράς και συγκίνησης.

Η παράκληση τελείωσε. Κανείς δεν κουνιέται, κανείς δεν βιάζεται να φύγει. Σαν να μην πιστεύουν ότι κάτι τόσο ουράνια όμορφο έχει λήξη.

Η πόρτα του καθολικού ανοίγει και ένας ένας οι μοναχοί φεύγουν για τα κελιά τους.

Λαϊκοί και μοναχοί ανακατώνονται στο προαύλιο της μονής. Κάποιοι ζητούν να εξομολογηθούν, κάποιοι άλλοι παίρνουν «ευχή» από τον ηγούμενο και αναχωρούν…

Όλοι θα ξανασυναντηθούν την επομένη. Στον ίδιο χώρο. Στον ίδιο τόπο. Για τον ίδιο λόγο. Για να ζήσουν έστω και για λίγο Ουρανό. Για να ζήσουν έστω για ένα απόγευμα μέσα στο περιβόλι της Παναγίας. Για να ζήσουν παρέα με το ηλιοβασίλεμα την Ανατολή της δικής τους μεταμόρφωσης.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή:*imverias.blogspot.gr*